СПРАВКА ПО ЧЛ. 26, АЛ. 5 ОТ ЗАКОНА ЗА НОРМАТИВНИТЕ АКТОВЕ ЗА ОТРАЗЯВАНЕ НА ПОСТЪПИЛИТЕ ПРЕДЛОЖЕНИЯ И СТАНОВИЩА ОТ ОБЩЕСТВЕНИТЕ КОНСУЛТАЦИИ ПО ПРОЕКТ НА ЗАКОН ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАТЕЛНО-ПРОЦЕСУАЛНИЯ КОДЕКС ЗА ПЕРИОДА 23.10.2025 Г. – 24.11.2025 Г.

№	Портал за обществени консултации и интернет страница на Министерство на правосъдието	Декларирани от лицето данни дали то действа от свое име, или защитава определена позиция от името на друго лице или група лица	Предложения и становища	Приети/ неприети	Мотиви
1.	Български хелзинкски комитет bghelsinki 19.11.2025 16:13	Не са декларирани данни	Представяме настоящото становище по законопроекта за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс от 23.10.2025 г. в срока, обявен в Портала за обществени консултации, от който получихме законопроекта и мотивите към него. Настоящото становище засяга основно предложената в законопроекта уредба, но също така представя предложения за изменения и допълнения в други закони с цел постигане на целите на законодателните изменения така както са обявени в мотивите към законопроекта. Законопроектът цели „пълно и правилно транспониране и прилагане“ на директивите от Пътната карта на Европейския съюз за укрепване на процесуалните права на заподозрени лица или на обвиняеми в рамките на наказателното производство. Тези директиви са шест и трябваше да бъдат транспонирани в периода 2013-2019 г. Това за съжаление не се случи, поради което понастоящем България е изправена пред пет наказателни процедури на Европейската комисия. Българският хелзинкски комитет (БХК) има богат опит в изследователска работа и в застъпничество за транспонирането на директивите от Пътната карта. През последните десет години организацията е реализирала няколко проекта в тази сфера с участието на международни партньорски организации, сред които както неправителствени организации, така и държавни институции. Тези проекти са съфинансирани от Европейската		

			комисия. На интернет сайта на БХК има няколко разработки, посветени на директивите от Пътната карта. В момента БХК участва в пореден проект, целящ транспониране на тези директиви, с партньори от Португалия, Италия, Словакия, Румъния, Полша и Словения. Сред тях са две полицейски академии, един университет и три неправителствени организации. Законопроектът представлява значителна крачка напред в транспонирането на директивите. Неговата основна заслуга е въвеждането на техните стандарти в законодателството, регулиращо дейността на правоприлагащите органи преди образуване на досъдебно производство – в ЗМВР, ЗВП, ЗДАНС и ЗМ. Уредбата, която се предлага в измененията и допълненията на НПК, е също относима, както и тази в ЗЕЕЗА и ЗОДОВ. Поради това усилията на министерството следва да бъдат подкрепени и насърчени. Може само да се съжалява, че те бяха положени едва след като България се изправи пред сериозни предизвикателства в рамките на наказателните процедури. Оценявайки високо усилията на министерството и значителния напредък, следва да отбележим, че предлаганите изменения и допълнения не транспонират напълно директивите от Пътната карта. Остават още няколко проблема с транспонирането, които следва да бъдат адресирани както в горните, така и в някои други закони. На тях бихме искали да се спрем в настоящото изложение.		
			Предлаганите изменения и допълнения като цяло покриват основната част от приложното поле на директивите. Остава обаче въвеждането на стандартите в това, което директивите обозначават като „леки нарушения“ и по-специално тези, за които може да бъде наложено наказание лишаване от свобода, както и за такива, за които не може да бъде наложено такова наказание, в който случай директивите се прилагат само „за производства пред съд“ (чл. 2, т. 4 от Директива 2013/48/ЕС и сходните разпоредби в другите директиви от Пътната карта). В България това са законите, които налагат административни наказания за дребно хулиганство, за спортно хулиганство, както и Закона за административните нарушения и наказания.	Съдържа обща препоръка.	Към настоящият момент Европейската комисия при разглеждане на предприетите мерки за въвеждане изискванията на директивите не е констатирала непълноти или несъответствия с европейската

			Понастоящем редица относими стандарти на директивите не са въведени в тези закони. Нашата препоръка е тези стандарти да се въведат и в Закона за борба с противообществените прояви на малолетните и непълнолетните. Макар Европейският съд по правата на човека да не разглежда възпитателните мерки по този закон като наказателни, други международни органи са изразявали многократно различно виждане. Поради това не е ясно как СЕС би реагирал в случай, че получи оплакване за липса на въвеждане на стандартите по директивите в този закон.		законодателство по отношение на т.нар. „леки нарушения“. На следващо място, съгласно Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), доколкото няма предвидени особени правила за производството пред съда по разглеждане на жалби срещу наказателни постановления, на касационни жалби пред административния съд и предложения за възобновяване, се прилагат разпоредбите на Наказателно-процесуалния кодекс. Останалите нормативни актове, уреждащи различни производства за т.нар. „леки нарушения“ препращат към правилата на ЗАНН, а оттам индиректно и към НПК.
			Измененията и допълненията, които се предлагат в чл. 139 на НПК, целят да въведат стандартите на Директива 2012/13/ЕС в случай, че по време на разпит свидетелят започне да се самоуличава, тоест, става „заподозрян“ по смисъла на директивата. В този случай органът, който извършва разпита е длъжен да го прекрати и да му предостави предвидената в директивата информация, както и да отрази това в протокола за	Не се приема.	Определящо за правата на едно лице в конкретно наказателно производство е неговото процесуално качество. За всеки участник НПК

			разпит. Така са изпълнени изискванията на член 3 от Директивата. Но член 4 от Директивата изисква предоставянето на тази, както и на допълнителна информация на лица, които са арестувани или задържани. Тези групи лица могат да бъдат разпитвани като свидетели по дела, по които те не са обвиняеми. В този случай по силата на член 4 от директивата на тях следва да им бъде предоставена писмена декларация за правата със съдържание което обхваща както информацията по член 3, така и допълнителната информация по член 4 от директивата. В предлагания законопроект не е предвидено предоставянето на писмена декларация в такава хипотеза. Към член 139 от НПК следва да се добавят разпоредби, уреждащи нейното предоставяне на арестувани или задържани лица когато се разпитват като свидетели по други дела и с показанията си се самоуличават. Подобна уредба следва да се въведе и при нововъведените разпоредби в допълнителните алинеи на член 143, 158, 163, 164 и 171 от НПК за случаите, когато засегнатите лица, с които се извършват съответните действия като „заподозрени“ по смисъла на директивите, са арестувани или задържани. Във всички случаи тези действия, когато засягат непълнолетни като заподозрени или обвиняеми следва да се извършват в присъствието на адвокат, за да се изпълнят изискванията на член 6, т. 4в от Директива (ЕС) 2016/800, която регламентира участието на адвокат в такива случаи не като право, а като задължително („децата се ползват от адвокатска защита“).		предписва съответни процесуални права и задължения, които са необходими за участието му в конкретно наказателно производство. Недопустимо и незаконосъобразно би било смесването на права на лице, което е в различни процесуални качества в различни наказателни производства.
			Законопроектът не предвижда изменения в член 55, ал. 5 от НПК след измененията от 2024 г. Тази разпоредба в сегашния ѝ вид обаче е твърде обща и неясна. По-специално, не става ясно какво се разбира под предоставяне на обвиняемия на информация „по разбираем начин, като се отчитат специфичните му потребности“. В случай например, че обвиняемият е неграмотен на родния си език, следва ли документите, които му се предоставят в превод на този език по силата на ал. 4 от член 55, да му бъдат допълнително разяснени устно от преводач, след като той не може да ги прочете? От член 3, ал. 3, както и от	Поставен е въпрос, на който е предоставен отговор.	Разпоредбата на чл. 55, ал. 4 е обща и предоставя на органите възможността да изберат най-правилния за конкретния случай начин, за да разяснят правата на обвиняемия по най-разбираемия начин. На следващо

			няколко от съображенията на Директива 2012/13/ЕС, държавата изглежда да има такова допълнително задължение. То следва да бъде по подходящ начин регламентирано в член 55, ал. 5 от НПК.		място, НПК предвижда и допълнителна защита на такива лица чрез института на задължителната защита в такива случаи.
			Законопроектът предвижда допълнение със създаване на нова алинея 3 на член 122 от НПК, но не предвижда изменения в действащите разпоредби. Според ал. 2 неявяването на адвокат на разпита без уважителна причина не е пречка за неговото провеждане. В този си вид тази разпоредба не е синхронизирана с уредбата в новата ал. 9 на член 139 от НПК, в която е предвидено, че когато свидетелят, който се е самоуличил, упражни своето право на адвокат и на правна помощ, адвокатът има право да се срещне насаме с него, да задава въпроси, да иска разяснения и да прави искания, бележки и възражения.	Не се приема.	Разпоредбата на чл. 139, ал. 9 от проекта урежда случая, при който в хода на разпита свидетелят е упражнил правото си на адвокат ефективно и същият е взел участие в процесуалното действие.
			Законопроектът не предвижда изменения в член 99 от НПК. Според ал. 1 защитникът има право да участва във всички действия по разследването с участие на обвиняемия, като неявяването му не възпрепятства тяхното извършване. Тази разпоредба дава възможност за продължаване на действията по разследването без да се изследва волята на обвиняемия/заподозрения дали той желае те да продължат без защитник и без да му се дава възможност той да осъществи контакт с друг защитник или да поиска правна помощ. Подобна уредба противоречи на Директива 2013/48/ЕС и на Директива (ЕС) 2016/1919. В член 99 от НПК следва да се въведе уредба, която да гарантира, че волята на обвиняемия/заподозрения е изследвана преди действията по разследването да продължат в отсъствие на вече наетия/назначения защитник. Във всички случаи когато заподозряното или обвиняемо лице е непълнолетно, действията не могат да продължат без защитник според член 6, т. 7 от Директива (ЕС) 2016/800. Аналог на разпоредбата на член 99 от НПК следва да се въведе и в	Не се приема.	Обхватът на проекта е пълно и правилно транспониране и прилагане на Директива 2010/64/ЕС Директива 2012/13/ЕС Директива 2013/48/ЕС Директива (ЕС) 2016/343, Директива (ЕС) 2016/800, Директива (ЕС) 2016/1919 и на съдебната практика на СЕС. По отношение разпоредбата на чл. 99 НПК, ЕК не е констатирала непълноти или

			законодателството, регулиращо дейността на правоприлагащите органи преди образуване на досъдебно производство – в ЗМВР, ЗВП, ЗДАНС и ЗМ. Законопроектът предвижда в новата ал. 3, т. 1 на член 72 от ЗМВР и в аналогичните разпоредби, регулиращи дейността на правоприлагащите органи преди образуване на досъдебно производство да се въведе задължително участие на защитник, когато задържаното по реда на този закон лице е непълнолетно или страда от физически или психически недостатък. Това е добра практика. Прави впечатление обаче, че с тази разпоредба са въведени само някои от основанията за задължителна защита по член 94 от НПК. Не е ясно защо не са въведени останалите. Участието на защитник е особено необходимо при провеждането на т. нар. „разузнавателна беседа“ по член 10, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Макар информацията, добита в хода на тази беседа да бе изрично изключена като доказателство в наказателното производство, нейните плодове (например откраднати вещи, добити по реда на НПК, към които обаче задържаното лице е насочило в хода на „разузнавателната беседа“), се включват впоследствие законосъобразно в производството. Поради това обхвата на задължителната защита в законодателството, регулиращо дейността на правоприлагащите органи преди образуване на досъдебно производство, следва да се разшири с основанията по чл. 94 от НПК.	несъответствия с европейското законодателство. Не се приема.	Участието на адвокат в случаите на задържане по реда и при условията на ЗМВР е задължително, с изключение на случаите само когато лицето откаже да се възползва от това право. Във всички останали случаи правото на адвокат е гарантирано. Посоченото изискване е съобразено с Конституцията на Република България, която прогласява, че „всеки има право на адвокатска защита от момента на задържането му“. По отношение на предложението за участие на адвокат при разузнавателната беседа по чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗМВР следва да се имат предвид две основни положения. Първото е, че разузнавателната беседа е способ за извършване на

					оперативно-издирвателна дейност (ОИД). В чл. 8 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР) е посочено съдържанието на ОИД **(съвкупност от явни и тайни действия)** и целите, с които се извършва и сред тях не е разследване на престъпления, а само предотвратяване и разкриване. На следващо място разузнавателната беседа не е задължително да се прилага спрямо лице, което впоследствие ще е участник в наказателно производство. Това е способ за събиране на информация, за целите посочени в чл. 8, ал. 3 от ЗМВР.
			В член 72, ал. 3 от ЗМВР и в аналогичните разпоредби на другите закони, които регулират дейността на правоприлагащите органи преди образуване на досъдебно производство, правата по директивите са гарантирани изрично за „непълнолетни лица“ навярно поради презумпцията, че само те са наказателно отговорни. Тази презумпция обаче следва да се прилага много внимателно. В Директива (ЕС) 2016/800 става дума за „процесуалните гаранции за децата“. Това, дали едно дете е	Не се приема.	В ЗМВР не е предвидено законово основание за задържане на малолетно лице, поради което всички специални разпоредби касаят непълнолетно такова и не биха могли

			непълнолетно или е малолетно често се установява в хода на задържането, понякога след като е минало доста време след ареста. Поради това е абсурдно правото на детето родител, попечител или друго лице, което полага грижи за него, да получи информация за правата му (член 72, ал. 3, т. 11) да се гарантира само за непълнолетно дете, но не и за малолетно, което може да е задържано без първоначално да е установено, че е малолетно.		да се отнасят за лице, което изначално не би могло да бъде задържано.
			В новата разпоредба на член 72, ал. 7 и в аналогичните разпоредби на другите закони, които регулират дейността на правоприлагащите органи преди образуване на досъдебно производство, изключението от достъпа до материалите по делото е формулирано твърде широко и в нарушение на член 7, т. 4 от Директива 2012/13/ЕС. Разпоредбата в член 72, ал. 7 в относимата ѝ част гласи, че изключение от правото на достъп до материалите по делото „се допуска когато достъпът до материалите може да доведе до сериозна опасност за живота или основните права на друго лице или ако това ще попречи на образувано наказателно производство или ще застраши националната сигурност“. Член 7, т. 4 от Директива 2012/13/ЕС от друга страна гласи, че „достъп до определени материали може да бъде отказан, ако такъв достъп може да доведе до сериозна опасност за живота или основните права на друго лице или ако такъв отказ е строго необходим, за да се гарантират важни обществени интереси, например в случаи, когато достъпът може да попречи на текущо разследване или да навреди сериозно на националната сигурност на държавата-членка, в която е образувано наказателното производство“. Вижда се, че правото на преценка за предоставяне на достъп в директивата е много по-ограничено от начина, по който то е регламентирано в член 72, ал. 7 от ЗМВР.	Не се приема.	Изискването на Директива 2012/13/ЕС относно изключението от достъпа до материалите по делото е транспонирано правилно и не излиза извън него. Изказът на проектните норми е съобразен с националната правна терминология, но като съдържание смисъл напълно отговаря на духа и принципите на Директива 2012/13/ЕС. На следващо място, следва да се отбележи и факта, че директивата позволява дерогация от правото на достъп до материалите „за да се гарантират важни обществени интереси, **например** в случаи, когато достъпът може да попречи на текущо разследване или да навреди сериозно на

					националната сигурност на държавата-членка, в която е образувано наказателното производство“. Видно от текста посочените в проекта 3 хипотези, са само едни от примерите по директивата, т.е. директивата не ги посочва изчерпателно, а само дава примери за такива случаи. От тук следва и извода, че „важни обществени интереси“ е по-широкото понятие, от тази заложени в проекта.
			Подобен е случаят и с предвиденото в законопроекта допълнение към член 74а, ал. 2 от ЗМВР и в аналогичните разпоредби на другите закони, които регулират дейността на правоприлагащите органи преди образуване на досъдебно производство. Според тази разпоредба преписът от заповедта за задържане на непълнолетно лице се предоставя на друго пълнолетно лице, посочено от непълнолетния задържан и одобрено от съответния полицейски служител, когато „това ще затрудни действия по разследването и други процесуални действия в наказателното производство“. Тази разпоредба се предполага да транспонира член 5, т. 2в от Директива (ЕС) 2016/800, според която обаче подобно предоставяне „би могло, въз основа на обективни и фактически обстоятелства, **съществено да възпрепятства наказателното производство**“. Вижда се, че разпоредбата в директивата е много по-ограничително формулирана от тази в член 74а, ал. 2	Не се приема.	Изискването на Директива (ЕС) 2016/800 относно ограничаването на предоставянето на материалите по задържането е транспонирано правилно и не излиза извън него. Изказът на проектните норми е съобразен с националната правна терминология, но по своето съдържание и смисъл напълно

			от ЗМВР. Измененията и допълненията към горните закони са необходими за пълно и правилно транспониране и прилагане на директивите от Пътната карта. В допълнение, за да се постигне тази цел е необходимо да се направят промени в Инструкция № 8121з-78 на МВР и по-специално в приложената към нея декларация за правата на задържаното лице. В настоящия си вид тя не съответства на изискванията на Директива 2012/13/ЕС. Даваме си сметка, че предложените изменения нямат за предмет изменения в подзаконови нормативни актове и отбелязваме това само за сведение.	Представено за сведение.	отговаря на духа и принципите на Директива (ЕС) 2016/800.
2.	Калин Ангелов kaligon 24.11.2025 14:07	Не са декларирани данни	Уважаеми г-н/г-жо, във връзка с провежданата обществена консултация относно проект за изменение и допълнение на Наказателно-процесуалния кодекс с # 11719-K в сайта на МС за обществени консултации, чийто вносител е Министерство на правосъдието, представям следните предложения. 1. Несъмнено предложеният проект представлява една добра стъпка за пълното и точно транспониране на директивите от Пътната карта на ЕС за укрепване на процесуалните права на заподозрени и обвиняеми лица. Намирам обаче, че има какво още да се желае и се надявам със следващите кратки предложения да подпомогна този процес. 2. Изглежда законодателната техника, която Министерството на правосъдието предлага да се ползва в този проект, е допълване на някои от способите за доказване в Наказателно-процесуалния кодекс (НПК) с набор от права и информация, които следва да бъдат разяснени на лице, за което полицията има или придобива данни, че е извършило престъпление. По същество такива са промените предложени с § 4 (разпит на свидетел), § 7 (очна ставка); § 8 (освидетелстване); § 9 (извършване на претърсване и изземване); § 10 (обиск); § 12 (разпознаване). 3. Като приемам тази законодателната техника, намирам,	1. Не съдържа предложение. 2. Не съдържа предложение. 3.1.Приема	3.1. Отразено е в

			че са пропуснати две важни хипотези, които са от голямо практическо значение: 3.1 На първо място това ситуацията на т.нар. „доброволно предаване“ по чл. 159 НПК. Много често зад „доброволното предаване“ се крие един незаконен обиск, който полицейските служители вече са извършили на дадено лице. В лицето са открити някакви забранени вещества (примерно цигара коноп) и полицейските служители, го убеждават, че ако предаде намереното доброволно, това би било по-добре. Полицейските служители, които приемат предметите и веществата, обаче нямат задължение да разяснят правата и информацията, която се изисква от директивите на ЕС. Това е проблем с оглед на приложението на директивите. В този смисъл предлагам да се предвиди допълнение в чл. 159 с нови алинеи 3 до 7, съгласно които: „(3) Ако с предаването на предмета, книжата, компютърните данни, и други данни, които могат да имат значение по делото, съществува възможност лицето да се уличи в извършване на престъпление, органът, който приема предметите или данните, е длъжен да му разясни: 1. че с предаваните от него предмети и данни се самоуличава в извършване на конкретно престъпление; 2. обстоятелствата по чл. 121, ал. 1; 3. правото му по чл. 122, ал. 2; 4. правото му на правна помощ и условията за нейното получаване по реда на Закона за правната помощ; 5. правото му на устен и писмен превод, в случай че свидетелят не владее български език; на свидетеля се предоставя писмен превод на протокола за разпит в разумен срок; свидетелят има право да откаже писмен превод по реда на този кодекс, след като се е посъветвал с адвокат или по собствено желание, след като са му разяснени подробно последиците от отказа му; 6. правата му и по чл. 385а, т. 1, 2, предл. 2 и т. 5 в случаите, когато е непълнолетен. (4) Информацията по ал. 3 се предоставя на лицето на разбираем език и по разбираем начин, като се отчитат специфичните му потребности. (5) Когато лицето упражни правата си по ал. 3, т. 3 и 4, адвокатът	се.	проекта.

			има право да се среща насаме с него, да задава въпроси, да иска разяснения и да прави искания, бележки и възражения. (6) Извършването на действията по ал. 3 и 5 се отразява в протокола за разпит. (7) Изискванията на разпоредбите на чл. 385б и чл. 385в, ал. 5 се прилагат съответно при упражняването на правата по ал. 7, т. 6.“		
			3.2 Втората хипотеза, която е пропусната в предложения проект, е хипотезата на началото на „Бързо производство“. Към настоящия момент чл. 356, ал. 4 НПК гласи, че лицето, за което има обоснована предположение, че е извършило престъплението, се счита за обвиняем „със съставянето на акта за първото действие по разследването срещу него“. С годините на приложение съдебната практика наложи разбирането, че „под съставяне на акта…срещу него“ се има предвид физическото съставяне на акта за обвинението, с което практически го приравни на „привличането на обвиняем“ по чл. 219 НПК. Всъщност, целта на чл. 356, ал. 4 НПК, е да се гарантира и даде, колкото може по-скоро и своевременно, защита на обвиняемия. Тази цел е напълно в съответствие с целите на Директивите от пътната карта на ЕС, които просто следва да поправят недобрата съдебна практика, по този текст. Поради това и смятам, че чл. 356 следва да се измени и допълни по следния начин: „(4) Когато у полицейски орган възникване на обосновано предположение, че дадено лице е извършило престъпление, полицейският орган е длъжен да му разясни правата по чл. 55 на разбираем език и по разбираем начин, като се отчитат специфичните му потребности, както и да му осигури възможност да се ползва от тях. От този момент лицето се счита за обвиняем“.	3.2. Не се приема.	3.2. Съгласно чл. 356, ал. 4 от НПК лицето, за което има обосновано предположение, че е извършило престъплението, се счита за обвиняем от момента на съставянето на акта за първото действие по разследването срещу него. Протоколът за първото действие по разследването срещу лицето при бързото производство следва да съдържа същите реквизити както протокола по чл. 219, ал. 2 НПК. Това следва от препращащата норма на чл. 361 НПК за приложимост на общите правила при липса на изрична уредба за бързото производство. Т.е. още от този момент лицето придобива качеството „обвиняем“ и по отношение на него се

					прилагат всички процесуални права за защита. Така се гарантират правата на лицето и те съответстват на европейските стандарти за правата на обвиняемите.
			4. Освен тези принципни предложения имам бележки към § 12, а именно (уредбата за разпознаването). 4.1. Преди всичко, уместно би било да се уреди изрична възможност лицето да откаже да участва в действието разпознаване. Това трябва да стане след като му бъде разяснена възможността при негов отказ разпознаването да се извърши по снимки. 4.2. Допълнително, предвидената в ал. 8 възможност разследващият орган да не осигури упражняването на правата по ал. 4 т. 1 и 2 отваря вратата за злоупотреби. Познавайки практиката на нашите разследващи органи може да бъдем сигурни, че втората алтернатива в ал. 8: „когато провеждането на разпознаването е наложително и възпрепятстване му би затруднило сериозно наказателното производство“, ще се използва от масово и често, за да заобикалят изискването за адвокат и правна помощ. В този ред на мисли задължението в ал. 9 това да се мотивира в протокола само по себе си е добро, но не е достатъчно. Следва да се предвиди възможност това решение да може да се обжалва и то още на досъдебно производство. Надявам се кратките ми бележки към проекта да бъдат взети предвид и проектът да бъде съобразен с тях.	4. Не се приема.	4. Разпоредбата на чл. 171, ал. 4 НПК предвижда – „когато не е възможно да се покаже“. Според наложилата се трайна съдебна практика, това не значи лицето да бъде издирено, призовано или принудително доведено за това процесуално действие, а означава, че законът дава възможност, когато в конкретния процесуален момент, не е възможно да бъде показано лицето, включително поради негов изричен отказ, да се извърши разпознаване по снимка, заедно със снимките на три или повече лица, сходни с него по външност. Посочените в ал. 8

					възможности за дерогация от правото на достъп до адвокат са изцяло съобразени с тези в Директива 2013/48/ЕС, чл. 3, пар.6.